

J. V. Stalin

Om några frågor ur bolsjevismens historia

1931

Brev till redaktionen för tidskriften "Proletarskaja Revoljutsija"¹

Introduktion

Under Stalin-epoken användes historien som ett politiskt verktyg, för att "bevisa" att partiet, fört och förde en korrekt politik. Den officiella historieskrivningen hade i uppgift att slå fast att de främsta ledarna, först Lenin och sedan Stalin, i stort sett var ofelbara. I den föreliggande artikeln är det Lenins syn på de tyska socialdemokratiska ledarna (som Kautsky) innan första världskriget som behandlas. Enligt den stalinistiska mytologin hade nämligen Lenin hela tiden haft en konsekvent kritisk inställning till den tyska socialdemokratin och dess viktigaste teoretiker – i artikeln nedan går Stalin så långt att han påstår att det är ett "axiom" att Lenin alltid var kritisk mot den tyska "centrismen". Och axiom kan inte ifrågasättas. De är definitionsmässigt sanna.

Det som föranledde Stalin att skriva artikeln är att en ung historiker, A. G. Slutskij, hade upptäckt att det inte fanns några tidsdokument som stödjer en sådan historieskrivning, vilket Stalin viftar bort med att bara "hopplösa byråkrater" kan "förlita sig bara på pappersdokument". Men faktum är, att Lenins skrifter under dessa år visar att han betraktade Kautsky som en mycket viktig marxist, som Lenin ofta citerade och rekommenderade till studium.

En författare som grundligt studerat Lenins syn på Kautsky är Lars T Lih, bl a i boken *Lenin Rediscovered* (2008) och i flera andra texter. För ett utdrag, se [Kautsky och Lenin](#). Se även [Lenin och Kautsky – en bibliografi](#) av undertecknad, som tillhandahåller en översiktlig sammanställning av Lenins många referenser till Kautskys skrifter före världskriget.

I sin artikel attackerar Stalin även Rosa Luxemburg, som tillhörde vänstern i den tyska socialdemokratin (medan Kautsky tillhörde dess "center"). Den attacken kommenterade Trotskij kort efter Stalin-artikeln publicerats, se [Bort med tassarna från Rosa Luxemburg](#).²

En annan som kommenterat Stalins artikel är den österrikiske kommunisten Franz Marek, som dessutom konstaterar: "Slutskij fick betala denna sin artikel med livet".³ Däremot nämner inte Isaac Deutscher Slutskij-fallet i sin *Stalin*-biografi.

Under Stalin-epoken var det var förbjudet – och straffbart! – att ifrågasätta officiella "sanningar" – de rådande dogmerna – hur falska de än var. Resultatet blev en "monolitisk" partidiktatur, där de som kunde misstänkas för att hysa avvikande uppfattningar riskerade monstruösa straff. En sådan syn på debatt och fakta medför att man inte kan dra korrekta lärdomar av historien och heller inte föra en vettig (och nödvändig) debatt om strategiska och taktiska frågor.

Martin F

¹ I nr. 6 (113), 1931. Översättningen har här hämtats från Stalins *Leninismens problem* (1951) s. 555-72.

² Stalins attack på Rosa L kommenteras även av den amerikanske marxisten Max Shachtman i [Lenin och Rosa Luxemburg](#) (1938)

³ I boken i [Vad Stalin verkligen sagt](#).

Ärade kamrater!

Jag protesterar bestämt emot att man i tidskriften "Proletarskaja Revoljutsija" (nr 6, 1930) som diskussionsartikel infört Slutskijs partifientliga och halvtrotskistiska artikel "Bolsjevikerna om den tyska socialdemokratien under dess krisperiod före kriget".

Slutskij påstår att Lenin (bolsjevikerna) underskattade faran av *centrismen* i den tyska och överhuvud i socialdemokratien före kriget, d. v. s. underskattade faran av den förtäckta opportunisten, faran av försonlighet gentemot opportunisten. Med andra ord, Slutskij utlägger saken så att Lenin (bolsjevikerna) inte förde en oförsonlig kamp mot opportunisten, ty att underskatta centrismen betyder i själva verket att avstå från en allsidig kamp mot opportunisten. Lenin skulle således under förkrigsperioden ännu inte varit en riktig bolsjevik, han skulle först under det imperialistiska krigets period eller t. o. m. först mot dess slut blivit en riktig bolsjevik. Så utlägger Slutskij saken i sin artikel. Och i stället för att brännmärka denne nybakade "historiker" som förtalare och förfalskare inlåter ni er i diskussion med honom, ger honom tillfälle att uppträda. Jag kan inte underlåta att protestera emot att man i er tidskrift infört Slutskijs artikel som diskussionsartikel, emedan man inte får göra ett diskussionsämne av frågan om Lenins *bolsjevism*, av frågan om huruvida Lenin *förde* en principiell, oförsonlig kamp mot centrismen som en viss form av opportunisten eller *inte förde* den, huruvida Lenin var en verklig bolsjevik eller *inte*.

I er förklaring "Från redaktionen", tillsänd centralkommittén den 20 oktober, erkänner ni att redaktionen gjort sig skyldig till ett fel, när den införde Slutskijs artikel som diskussionsartikel. Det är naturligtvis bra, ehuru redaktörens förklaring är betydligt försenad. Men i er förklaring gör ni er skyldiga till ett nytt fel, när ni deklarerar att redaktionen anser det vara politiskt högst aktuellt och nödvändigt att i "Proletarskaja Revoljutsijas" spalter ytterligare utreda hela den problemkrets, som står i samband med bolsjevikernas förhållande till Andra internationalen före kriget" Det betyder att ni har för avsikt att återigen draga in folk i diskussion om frågor, som är bolsjevismens axiom. Det betyder att ni ånyo ämnar förvandla frågan om Lenins bolsjevism från ett axiom till ett problem, som kräver "ytterligare utredning". Varför? Av vilken grund? Alla vet att leninismen föddes, växte fram och stärktes i oförsonlig kamp mot opportunisterna av alla schatteringar, centrismen i väster (Kautsky) och centrismen hos oss (Trotskij o. a.) inbegripna. Detta kan inte ens bolsjevismens direkta fiender förneka. Det är ett axiom. Men ni drar oss bakåt, när ni försöker förvandla axiomet till ett problem som kräver "ytterligare utredning" Varför? Av vilken grund? Måhända för att ni inte känner bolsjevismens historia? Måhända på grund av en ruttet liberalism, för att Slutskijtyperna o. a. Trotskijns lärjungar inte skall kunna säga att man täpper till munnen på dem? Det är en ganska märkvärdig liberalism som man tillämpar på bekostnad av bolsjevismens livsviktiga intressen...

Var är det egentligen i Slutskijs artikel som redaktionen anser förtjäna utredas genom en diskussion?

1. Slutskij påstår att Lenin (bolsjevikerna) inte följde en linje, som gick ut på brytning, på boskilling med opportunisterna i den tyska socialdemokratien, med opportunisterna i Andra internationalen under förkrigsperioden. Ni vill inlåta er i diskussion om denna trotskistiska tes som Slutskij uppställt. Men vad finns här för diskutabelt? Är det inte klart att Slutskij helt enkelt förtalar Lenin och bolsjevikerna? Förtälet måste brännmärkas men inte göras till en diskussionsfråga.

Varje bolsjevik, om han verkligen är en bolsjevik, vet att Lenin redan långt före kriget, ungefär från 1903-04, då bolsjevikernas grupp utformades i Ryssland och då vänstergruppen i den tyska socialdemokratin först lät höra av sig, följde en linje, som gick ut på brytning, på boskillnad med opportunisterna både hos oss i Rysslands socialdemokratiska parti och hos dem, i Andra internationalen, i synnerhet i den tyska socialdemokratin. Varje bolsjevik vet att det var just därför bolsjevikerna redan vid den tiden (1903-1905) bland Andra internationals opportunister förskaffade sig hedersnamnet ”splittrare” och ”desorganisatörer”. Men vad kunde Lenin, vad kunde bolsjevikerna göra, då vänstersocialdemokraterna i Andra internationalen och framför allt i den tyska socialdemokratin utgjorde en svag och föga mäktig grupp, som ej var organisatoriskt utformad och ej ideologiskt rustad, som t. o. m. var rädd för att uttala ordet ”brytning”, ”splittring”? Man kan ju inte kräva att Lenin, att bolsjevikerna för vänstergruppens räkning från Ryssland skulle ha organiserat sprängning av partierna i Västeuropa. Jag förbigår här alldeles att den organisatoriska och ideologiska svagheten var ett utmärkande drag hos vänster-socialdemokraterna inte bara under perioden före kriget. Detta negativa drag behäftade som bekant vänstermännen också under perioden efter kriget. Alla känner värdesättningen av de tyska vänstersocialdemokraterna i Lenins bekanta artikel ”Om Junius-broschyren”,⁴ tryckt i oktober 1916, d. v. s. mer än två år efter krigets början, i vilken Lenin kritiserar en hel rad högst allvarliga politiska fel hos Tysklands vänstersocialdemokrater, i vilken han talar om ”svagheten hos *alla* tyska vänstersocialdemokrater, vilka från *alla* sidor är innästlade i ett nedrigt nät av kautskyanskt hyckleri, pedanteri och 'kärvälighet' mot opportunisterna”, i vilken han talar om att ”Junius inte fullständigt frigjort sig från 'miljön' hos de tyska, t. o. m. vänstersocialdemokraterna, vilka är rädda för en sprängning, fruktar att uttala de revolutionära parollerna ända till sista stavelsen”.

Bland alla grupperingar inom Andra internationalen var de ryska bolsjevikerna vid den tiden den enda gruppering, som tack vare sin organisatoriska erfarenhet och ideologiska skolning var i stånd att företaga sig något allvarligt i fråga om en direkt brytning, en direkt sprängning med sina opportunisterna i den egna, ryska socialdemokratin. Om nu Slutskij & Co försökt att om inte ens bevisa, utan bara förutsätta att Lenin och de ryska bolsjevikerna inte uppbjöd hela sin kraft för att organisera en brytning med opportunisterna (Plechanov, Martov, Dan) och att driva ut centristerna (Trotskij och övriga anhängare av augustiblocket) — så skulle man kunna tvista om Lenins bolsjevism, om bolsjevikernas bolsjevism. Men saken är just den att Slutskij & Co inte ens vågar viska om en så fantastisk förutsättning. De vågar det inte, emedan de vet att de allmänt kända fakta om den energiska politik, som de ryska bolsjevikerna genomförde (1904—1912) för att framkalla en brytning med opportunisterna a alla slag, går stick i stäv mot en sådan förutsättning. De törs inte, emedan de vet att de dagen efter kommer att bli fast naglade vid skampålen.

Men här frågas: kunde de ryska bolsjevikerna genomföra en sprängning med sina opportunisterna och centristiska försonare långt före det imperialistiska kriget (1904-1912) utan att samtidigt hålla kurs på brytning, på sprängning med opportunisterna och centristerna i Andra internationalen?

Vem kan tvivla på att de ryska bolsjevikerna ansåg sin politik gentemot opportunisterna och centristerna som en mönsterpolitik för vänstergrupperna i Västeuropa? Vem kan tvivla på att de ryska bolsjevikerna på allt sätt drev vänstersocialdemokraterna i väster, i synnerhet

⁴ Junius — Rosa Luxemburg, ledare för vänstersocialdemokraterna i Tyskland. Men att använda sig av en Lenin-artikel från 1916 för att ”bevisa” att Lenin långt *innan* världskriget bekämpade inte bara Kautsky & Co, utan även de tyska vänstersocialdemokraterna, i detta fall Rosa Luxemburg, är minst sagt poänglöst.

vänstern i den tyska socialdemokratin, till brytning, till sprängning med, deras opportunister och centrister? Det är inte Lenin och de ryska bolsjevikerna som bär skulden, om vänster-socialdemokraterna i Västeuropa inte visade sig mogna att gå i de ryska bolsjevikernas spår.

2. Sluts kij förebrår Lenin och bolsjevikerna att de inte energiskt och utan förbehåll understödde vänstern i den tyska socialdemokratin, att de understödde den endast med allvarliga förbehåll, att fraktionella hänsyn hindrade dem att konsekvent understödja vänstergruppen. Ni vill diskutera mot dessa charlatanmässiga och alltigenom falska förebråelser. Vad, finns här egentligen för diskutabelt? Är det inte klart att Sluts kij här manövrerar och försöker att med grundlösa förebråelser mot Lenin och bolsjevikerna överskyla verkliga brister i det tyska vänsterfolkets position? Är det inte klart att bolsjevikerna utan allvarliga förbehåll, utan en allvarlig kritik av dessa fel inte kunde understödja den tyska vänstern, som titt och ofta vacklade mellan bolsjevism och mensjevism, *om de ej ville förråda* arbetarklassen och dess revolution? Skojarmanövrer måste brännmärkas men inte göras till föremål för diskussion.

Ja, bolsjevikerna understödde vänstersocialdemokraterna i Tyskland bara med vissa allvarliga förbehåll och kritiserade deras halvmensjevnikiska fel. Men för detta bör man uttala sitt gillande och inte komma med förebråelser.

Finns det någon, som tvivlar på detta?

Låt oss betrakta de mest bekanta fakta ur historien.

a) 1903 framträdde allvarliga meningsskiljaktigheter mellan bolsjevikerna och mensjevikerna i Ryssland i frågan om, partimedlemskapet. Genom sin formulering om partimedlemskapet ville bolsjevikerna upprätta en organisatorisk damm mot de icke-proletära elementens tillströmning till partiet. Faran för en sådan tillströmning var då mer än reell till följd av den ryska revolutionens borgerligt-demokratiska karaktär. De ryska mensjevikerna förfäktade den motsatta ståndpunkten, som öppnade partiets dörrar på vid gavel för icke-proletära element. Med hänsyn till betydelsen av den ryska revolutionens frågor för den revolutionära världsrörelsen beslöt de västeuropeiska socialdemokraterna att inskrida. Också vänstersocialdemokraterna i Tyskland, Parvus och Rosa Luxemburg, de dåvarande ledarna för vänstern, inskred. Och vad hände? Båda uttalade sig för mensjevikerna, mot bolsjevikerna. Härvid riktades mot bolsjevikerna en anklagelse för ultracentralism och blanquistiska tendenser. Senare tog mensjevikerna hand ofri dessa banala och kälkborgerliga epitet och utbasunerade dem över hela världen.

b) 1905 uppstod meningsskiljaktigheter mellan bolsjevikerna och mensjevikerna i Ryssland angående den ryska revolutionens karaktär. Bolsjevikerna förfäktade iden om arbetarklassens förbund med bönderna under proletariatets hegemoni. Bolsjevikerna påstod att man måste sträva till proletariatets och böndernas revolutionärt-demokratiska diktatur för att från den borgerligt-demokratiska revolutionen omedelbart övergå till den socialistiska revolutionen med tryggt understöd från fattigbönderna på landsbygden. Mensjevikerna i Ryssland förkastade iden om proletariatets hegemoni i den borgerligt-demokratiska revolutionen. I stället för den politik som gick ut på arbetarklassens förbund med bönderna föredrog de en politik som gick ut på överenskommelse med den liberala bourgeoisin. Proletariatets och böndernas revolutionärt-demokratiska diktatur förklarade de vara ett reaktionärt blanquistiska schema, som står i strid med den borgerliga revolutionens utveckling. Hur förhöll sig vänstergruppen i den tyska socialdemokratin, Parvus och Rosa Luxemburg, till dessa tvister? De satte ihop det utopiska och halvmensjevnikiska schemat om den permanenta revolutionen (en förvrängd framställning av det marxiska revolutionsschemat), som var helt genomsyrat av det

mensjevikiska förnekandet av en politik för arbetarklassens förbund med bönderna, och detta schema satte de i motsats till det bolsjevikiska schemat om proletariats och böndernas revolutionärt-demokratiska diktatur. Senare tog Trotskij (delvis Martov) hand om detta halvmensjevikiska schema för den permanenta revolutionen och förvandlade det till ett stridsvapen mot leninismen.

c) Under förkrigsperioden trädde den national-koloniala frågan, frågan om de förtryckta nationerna och kolonierna, frågan om de förtryckta nationernas och koloniernas frigörelse, frågan om vägarna för kampen mot imperialismen, frågan om vägarna för att störta imperialismen, i förgrunden som en av de aktuellaste frågorna inom Andra internationals partier. För att främja den proletära revolutionens utveckling och för att inringa imperialismen föreslog bolsjevikerna en politik att understödja de förtryckta nationernas och koloniernas frihetsrörelse på grundval av nationernas självbestämning och drog upp grundlinjerna, för en enhetsfront mellan den proletära revolutionen i de framskridna länderna och den revolutionära frihetsrörelsen bland koloniernas och de förtryckta ländernas folk. Opportunisterna i alla länder, socialchauvinisterna och socialimperialisterna i alla länder dröjde inte att i samband med detta dra i härad mot bolsjevikerna. De hetsade mot bolsjevikerna som om de varit galna hundar. Vilken ställning intog då vänstersocialdemokraterna i Västeuropa.? De utvecklade en halvmensjevikisk teori om imperialismen, förkastade principen om nationernas självbestämning i dess marxistiska mening (ända till avskiljande och bildande av självständiga stater), tillbakavisade tesen om den allvarliga, revolutionära betydelsen av frihetsrörelsen i kolonierna och de förtryckta länderna, tillbakavisade tesen om möjligheten av en enhetsfront mellan den proletära revolutionen och den nationella frihetsrörelsen samt ställde hela denna halvmensjevikiska soppa, som innebar ett fullständigt underskattande av den national-koloniala frågan, i motsats till bolsjevikernas marxistiska schema. Som bekant tog Trotskij sedan hand om denna halvmensjevikiska soppa och utnyttjade den som vapen i kampen mot leninismen.

Sådana är de tyska vänstersocialdemokraternas allmänt bekanta fel.

Jag förbigår här alldeles andra fel av den tyska vänstergruppen vilka Lenin skarpt kritiserade i motsvarande artiklar.

Jag förbigår här också de fel de gjorde sig skyldiga till vid värdesättningen av bolsjevikernas politik under oktoberomvälvningens period.

Om vad vittnar dessa fel av den tyska vänstergruppen, tagna från förkrigsperiodens historia, om inte därom att vänstersocialdemokraterna trots sin vänsterinställning dock inte hade frigjort sig från den mensjevikiska ballasten?

Naturligtvis hade vänstersocialdemokraterna i Tyskland inte bara allvarliga fel att uppvisa. De kan också uppvisa stora och allvarliga revolutionära handlingar. Jag syftar på en hel rad av deras förtjänster och revolutionära aktioner i frågor beträffande inrikespolitiken och speciellt valkampen, i frågorna beträffande den parlamentariska och den utomparlamentariska kampen, generalstrejken, kriget, 1905 års revolution i Ryssland o. s. v. Just därför räknade bolsjevikerna med dem som vänsterelement och understödde dem, drev dem framåt. Men det bringar inte och kan inte bringa det faktum ur världen att vänstersocialdemokraterna i Tyskland samtidigt begick en hel rad högst allvarliga politiska och teoretiska fel, att de ännu inte hade frigjort sig från den mensjevikiska lasten och därför var i behov av den allvarligaste kritik från bolsjevikernas sida

Döm nu själva huruvida Lenin och bolsjevikerna kunde understödja vänstersocialdemo-

kraterna i Västeuropa *utan allvarliga förbehåll, utan en allvarlig kritik* av deras fel, om de inte ville svika arbetarklassens intressen, inte ville svika revolutionens intressen, inte ville svika kommunismen.

Är det inte klart att Sluts kij, då han förebrår Lenin och bolsjevikerna för sådana ting, som han borde hylla dem för om han vore en bolsjevik, fullständigt avslöjar sig själv som en halv-mensjevik, som en maskerad trotskist?

Sluts kij förutsätter att Lenin och bolsjevikerna i sin värdesättning av vänsterelementen i Västeuropa utgick från sina fraktionella synpunkter, att de ryska bolsjevikerna följaktligen offrade den internationella revolutionens stora sak till förmån för sina egna fraktionsintressen. Det behöver väl knappast bevisas att ingenting kan vara mera banalt och nedrigt än denna förutsättning. Ingenting kan vara mera banalt, ty t. o. m. de renodlade källborgarna ur mensjevikernas led börjar förstå att den ryska revolutionen inte är ryssarnas privatangelägenhet, att den tvärtom är en angelägenhet som rör arbetarklassen i hela världen, en angelägenhet som rör den proletära världsrevolutionen. Ingenting kan vara nedrigare, ty t. o. m. de professionella bakdantarna från Andra internationalen börjar inse att bolsjevikerna konsekventa och alltigenom revolutionära internationalism är ett mönster av proletär internationalism för arbetarna i alla länder.

Ja, de ryska bolsjevikerna ställde den ryska revolutionens huvudfrågor i förgrunden, t. ex. frågan om partiet, om marxisternas förhållande till den borgerligt-demokratiska revolutionen, om arbetarklassens förbund med bönderna, om proletariats hegemoni, om den parlamentariska och utomparlamentariska kampen, om generalstrejken, om den borgerligt-demokratiska revolutionens överväxande i en socialistisk, om proletariats diktatur, om imperialismen, om nationernas självbestämning, om de förtryckta nationernas och koloniernas frihetsrörelse, om politiken att understödja denna rörelse o. s. v. De uppställde dessa frågor som en prövosten, med vars hjälp de prövade de västerländska vänstersocialdemokraternas revolutionära ståndaktighet. Hade de rätt till detta? Ja, det hade de. De hade inte bara rätt, utan var skyldiga att handla så. De var skyldiga att handla så, emedan alla dessa frågor samtidigt var världsrevolutionens huvudfrågor, vars uppgifter bolsjevikerna underordnade sin politik och sin taktik. De var skyldiga att handla så, emedan man bara i sådana frågor kunde tillbörligt pröva den revolutionära andan hos den ena, eller andra grupperingen inom Andra internationalen. Man frågar sig, vad hade det med "fraktionsanda" hos de ryska, bolsjevikerna att göra och vad hade det att göra med "fraktionella" hänsyn?

Lenin skrev redan 1902 i sin broschyr "Vad bör göras?":

"Historien har nu ställt oss inför en aktuell uppgift som är den mest revolutionära av alla de närmaste uppgifterna för proletariatet i något land". "Förverkligandet av denna uppgift: att förstöra inte bara den europeiska utan också (kan vi nu säga) den asiatiska reaktionens mäktigaste bålverk, skulle göra det ryska proletariatet till det internationella revolutionära proletariatets avantgarde."

30 år har förflutit sedan broschyren "Vad bör göras?" utkom. Ingen vågar förneka att händelserna under denna period på ett glänsande sätt bekräftat Lenins ord. Men följer inte av detta att den ryska revolutionen var (och förblir) världsrevolutionens knutpunkt, att den ryska revolutionens huvudfrågor samtidigt var (och än i dag är) världsrevolutionens huvudfrågor?

Är det inte klart att man bara i dessa huvudfrågor verkligen kunde pröva den revolutionära andan hos Västeuropas vänstersocialdemokrater?

Är det inte klart att personer, vilka betraktar dessa frågor som ”fraktionella” frågor, fullständigt avslöjar sig som brackor och urartade figurer?

3. Slutskij påstår att man ännu inte funnit ett tillräckligt antal officiella dokument, som vittnar om Lenins (bolsjevikernas) energiska och oförsonliga kamp mot centrismen. Med denna byråkratiska tes opererar han som ett obestridligt argument för påståendet, att Lenin (bolsjevikerna) följaktligen underskattade centrismens fara i Andra internationalen. Ni företar er att diskutera mot denna gallimatias, mot dessa bedrägliga hårklyverier. Men vad finns här för diskutabelt? Är det inte utan vidare klart att Slutskij med sitt prat om dokument försöker skylta torftigheten och falskheten i sin s. k. inställning?

Slutskij anser att de partidokument som finnes är otillräckliga. Varför? Av vilken orsak? Är de allmänt kända dokumenten angående Andra internationalen och likaså angående den inre partikampen i Rysslands socialdemokrati inte tillräckliga för att ge en fullständigt klar bild av Lenins och bolsjevikernas revolutionära oförsonlighet i deras kamp mot opportunisterna och centrismerna? Känner Slutskij överhuvud till dessa dokument? Vilka dokument behöver han ytterligare?

Låt oss antaga att man förutom de redan kända dokumenten kommer att finna en hel mängd dokument, t. ex. i form av resolutioner av bolsjevikerna, vilka än en gång utlägger nödvändigheten av att utrota centrismen. Betyder det ett bara den omständigheten att det finnes skrivna dokument är tillräcklig för att demonstrera bolsjevikernas verkligt revolutionära anda och verkliga oförsonlighet i förhållande till centrismen? Vem — förutom hopplösa byråkrater — kan väl förlita sig bara på pappersdokument? Vem — förutom arkivråttor — är oförmögen att fatta, att partier och ledare framför allt bör prövas efter deras *gärningar* och inte bara efter deras deklarationer? Historien känner inte så få socialister, som beredvilligt skrivit under vilka revolutionära resolutioner som helst för att täppa till munnen på näsvisa kritiker. Men det betyder ännu inte att de i *verkligheten genomfört* dessa resolutioner. Historien känner vidare inte så få socialister, som med fradga om munnen krävt de allra mest revolutionära handlingar av arbetarpartierna i *andra* länder. Men det betyder inte att de ej i sitt eget parti eller i sitt eget land sträckt vapen för sina opportunist, för sin bourgeois. Var det inte därför Lenin lärde oss att pröva de revolutionära partierna, rörelserna och ledarna inte efter deras deklarationer och resolutioner utan efter deras *gärningar*?

Är det inte klart att om Slutskij i själva verket velat pröva Lenins och bolsjevikernas oförsonlighet i deras förhållande till centrismen, så borde han till *grund* för sin artikel inte ha lagt enskilda dokument och två-tre privata brev, utan en prövning av bolsjevikerna på grundvalen av deras *gärningar*, deras *historia*, deras *verksamhet*? Fanns det inte i vår ryska socialdemokrati opportunist och centrist? Förde inte bolsjevikerna en energisk och oförsonlig kamp mot alla dessa strömningar? Stod inte dessa strömningar såväl ideologiskt som organisatoriskt i kontakt med opportunisterna och centrismerna i Västeuropa? Slog inte bolsjevikerna ned opportunisterna och centrismerna såsom ingen annan vänstergrupp i världen har slagit dem? Hur kan man efter allt detta påstå att Lenin och bolsjevikerna underskattade centrismens fara? Varför har Slutskij ignorerat dessa fakta, som har en avgörande betydelse då det gäller att karaktärisera bolsjevikerna? Varför har han inte använt den tillförlitligaste metoden att pröva Lenin och bolsjevikerna — efter deras handlingar, deras verksamhet? Varför föredrog han den mindre tillförlitliga metoden att gräva i tillfälligt utplockade papper?

Därför att om Slutskij hade använt den mera tillförlitliga metoden att pröva bolsjevikerna efter deras handlingar, så skulle hela hans inställning i en blink ha kastats över ända.

Därför att prövningen av bolsjevikerna efter deras handlingar skulle ha visat att bolsjevikerna är den enda revolutionära organisation i världen, som helt och hållet slagit ner opportunisterna och centrister och jagat ut dem ur partiet.

Därför att en blick på bolsjevikernas verkliga handlingar och verkliga historia skulle ha visat, att Slutskijs lärare — trotskisterna — var den *främsta* och *viktigaste* grupp som införde centrismen i Ryssland och för detta ändamål bildade en speciell organisation som härd för centrismen, nämligen augustiblocket.

Därför att prövningen av bolsjevikerna efter deras handlingar slutgiltigt skulle ha avslöjat Slutskij som förfalskare av vårt partis historia, vilken försökte överskylla trotskismens centrism under förkrigsperioden genom att smädligt beskylla Lenin och bolsjevikerna för att ha underskattat centrismens fara.

Så förhåller det sig, kamrater redaktörer, med Slutskij och hans artikel.

Som ni ser, gjorde sig redaktionen skyldig till ett fel, när den tillät en diskussion med förfalskaren av vårt partis historia.

Vad kunde det vara, som drev redaktionen in på denna oriktiga väg? Jag tror att den drevs in på denna väg av den ruttna liberalism, som nu har en viss spridning bland en del bolsjeviker. Några bolsjeviker menar att trotskismen är en fraktion i kommunismen, att den visserligen tar fel och gör många dumheter och ibland t. o. m. är sovjetfientlig, men att den i alla fall är en fraktion i kommunismen. Härav — en viss liberalism gentemot trotskisterna och trotskistiskt tänkande personer. Det behöver knappast bevisas att en sådan uppfattning av trotskismen är djupt felaktig och skadlig. I själva verket har trotskismen för länge sedan upphört att vara en fraktion i kommunismen. I själva verket är trotskismen den kontrarevolutionära bourgeoisins förtrupp, som för kamp mot kommunismen, mot sovjetmakten och mot socialismens uppbygge i Sovjetunionen.

Vem gav den kontrarevolutionära bourgeoisin ett ideologiskt vapen mot bolsjevismen i form av tesen om omöjligheten att uppbygga socialismen i vårt land, i form av tesen om oundvikligheten av bolsjevikernas urartande o. s. v.? Detta vapen fick den av trotskismen. Det kan inte betraktas som ett tillfälligt faktum att alla sovjetfientliga grupperingar i Sovjetunionen i sina försök att motivera ofrånkomligheten av kamp mot sovjetmakten stödde sig på trotskismens bekanta tes om det omöjliga i att uppbygga socialismen i vårt land, det oundvikliga i att sovjetmakten urartar och det sannolika i en återgång till kapitalismen.

Vem gav den kontrarevolutionära bourgeoisin i Sovjetunionen ett taktiskt vapen i form av öppna aktionsförsök mot sovjetmakten? Detta vapen fick den av trotskisterna, som försökte organisera sovjetfientliga demonstrationer i Moskva och Leningrad den 7 november 1927. Det är ett faktum att trotskisterna sovjetfientliga uppträdanden gav bourgeoisin nytt mod och de borgerliga specialisternas skadegörelsearbete luft under vingarna.

Vem gav den kontrarevolutionära bourgeoisin ett organisatoriskt vapen i form av försök att upprätta illegala sovjetfientliga organisationer? Detta vapen fick den av trotskisterna, som organiserade sin egen antibolsjevikiska illegala grupp. Det är ett faktum att trotskisternas underjordiska sovjetfientliga arbete underlättade det organisatoriska utformandet av sovjetfientliga grupperingar i Sovjetunionen.

Trotskismen är den kontrarevolutionära bourgeoisins förtrupp.

Därför är ett liberalt förhållande till trotskismen, även om denna är slagen och maskerar sig,

en dumhet som gränsar till förbrytelse, till förräderi mot arbetarklassen.

Därför måste bolsjevikerna energiskt slå tillbaka försöken av några ”litteratörer” och ”historiker” att i vår litteratur smugla in det maskerade trotskistiska bråtet som kontraband.

Därför får man inte tillåta en litterär diskussion med de trotskistiska kontrabandisterna.

Det synes mig att ”historikerna” och ”litteratörerna” av de trotskistiska kontrabandisternas kategori tillsvidare försöker utföra sin smugglarverksamhet på två linjer.

För det första söker de bevisa att Lenin under perioden före kriget underskattade centrismens fara, varjämte man överlämnar åt den oinvigde läsaren att förmoda, att Lenin följaktligen på den tiden ännu inte var en riktig revolutionär, att han blev en sådan först efter kriget, sedan han med Trotskijs hjälp ”sadlat om”. Slutskij kan anses som en typisk representant för detta slags kontrabandister. Vi såg tidigare att Slutskij och hans kumpaner inte är värda att man länge sysslar med dem.

För det andra söker de bevisa att Lenin under perioden före kriget inte förstod nödvändigheten av den borgerligt-demokratiska revolutionens överväxande i en socialistisk revolution, varjämte man överlämnar åt den oerfarna läsaren att förmoda, att Lenin följaktligen på den tiden ännu inte var en riktig bolsjevik, att han insåg nödvändigheten av detta överväxande först efter kriget, sedan han med Trotskijs hjälp ”sadlat om”. Volosevitj, författare till ”Kurs i SUKP(b):s historia”, kan anses som en typisk representant för detta slags kontrabandister. Det är sant att Lenin redan 1905 skrev att vi ”*omedelbart efter den demokratiska revolutionen börjar övergå till den socialistiska revolutionen, just i den mån våra krafter, det klassmedvetna och organiserade proletariats krafter det medger. Vi är för den oavbrutna revolutionen. Vi kommer inte att bli stående på halva vägen*”. Det är sant att man skulle kunna finna en stor mängd liknande fakta och dokument i Lenins arbeten. Men vad angår fakta ur Lenins liv och verksamhet volosevitjarna? Volosevitjarna skriver för att, sedan de bestrukit sig med bolsjevikisk färg, smugla in sitt antileninska kontraband, förtala bolsjevikerna och förfalska det bolsjevikiska partiets historia.

Som ni ser, kan volosevitjarna och slutskijmännen ta varandra i hand.

Sådana är de trotskistiska kontrabandisternas ”vägar och korsvägar”.

Ni förstår själva att det inte anstår redaktionen för ”Proletarskaja Revoljutsija” att underlätta dylika ”historikers” smugglarverksamhet genom att erbjuda dem möjlighet till diskussion.

Redaktionens uppgift består enligt min mening i att höja frågorna i bolsjevismens historia till en tillbörlig nivå, att föra studiet av vårt partis historia in på vetenskapliga, bolsjevikiska spår och att skärpa uppmärksamheten mot trotskistiska och allehanda andra förfalskare av vårt partis historia samt att systematiskt rycka masken av dem.

Detta är så mycket nödvändigare, som t. o. m. några av våra historiker — jag talar om historiker utan citationstecken, om vårt partis *bolsjevikiska* historiker — inte är fria från fel, vilka ger slutskijmännen och volosevitjarna vatten på deras kvarn. Ett undantag härifrån utgör tyvärr inte heller kamrat Jaroslavskij, vars böcker om SUKP(b):s historia trots sina förtjänster, innehåller en rad fel av principiell och historisk art.

Med kommunistisk hälsning

J. STALIN.